

Накопичення

Коротич Віталій Олексійович

Люди — збирали.
В них дома — високі ліжка,
В них дома — дзеркальні шафи
З полірованими боками.
І гроші вбирає губкою
Ощадна книжка.
І хвороба вбирає
Роки за роками.
Чому можна накопичити
Сигарети
І бляшанки консервів,
І жовті ящики мила?
Чому люди збирають чужі секрети,
А свої людям дарують?
Дуже мило
Зібрати колекцію сірникових етикеток —
Це зветься філоментією,
Або колекцію марок,
Чи бібліотеки книжок
З питань етикету,
Чи серію чужих марень.
Чому є речі, які лише видаються
Назавжди?
Дні життя нашого,
Слова думок наших, викладені на шпальтах...
Стукотять спогади, як поїзди —
Серцями
По ребер шпалах.
Стукотять годинники.
Стукотять лікарі по холодному коридору.
У палаті душно,
І людина кладе голову хвору
На білу подушку.
Їй ввижається, як шафи
З слизькими боками
Вислизають з життя
І повертаються дні прожиті,
Яких ніхто вже не поверне.
Із серця спадають камені,
І все забувається,
Як у Жюля Верна.
І приходять предивні спогади.
На білі простирадла,

Чисті, як марення,
Людина лягає,
А над нею химерні, мов пагоди,
Пропливають мрії
Про накопичення днів.
Марно.

"Літературна Україна", 4.XII.1962

Джерело: *Кошелівець І. Панорама найновішої літератури УРСР. — Мюнхен.: Пролог, 1963.*

Постійна адреса: http://ukrlit.org/korotych_vitalii_oleksiiovich/nakopychennia